

betale for de til Undervisningen fornødne Rekvisiter og Undervisningsmaterialer, og da man finder det naturligt, at der paalægges Mesteren Pligt hertil, har man indføjet en Bestemmelse herom i Paragrafens Stk. 4, idet man dog samtidig har foreslaaet, at Lærlingen og dennes Forældre skal være ansvarlige for de indkøbte Rekvisiter og Undervisningsmaterialer.

I Paragrafens Stk. 5 er —^o i Overensstemmelse med de af Ministeriet derom i Enkelttilfælde gentagne Gange trufne Afgørelser — indføjet en Bestemmelse om, at der ikke i Kontrakten maa indeholdes Bestemmelser, der direkte eller indirekte fastsætter Omfanget af den Erstatning, der i Tilfælde af eventuelt Kontraktbrud vil være at erlægge, idet Fastsættelsen af denne Erstatning bør tilkomme Voldgiftsretten.

Til § 6.

Erfaringerne fra de senere Aar har vist, at der i enkelte Virksomheder uddannes et for stort Antal Lærlinge, saaledes at der ikke kan gives disse en forsvarlig Uddannelse.

Under Hensyn hertil var det i de i Rigsdagssamlingerne 1924—25 og 1925—26 fremsatte Lovforslag foreslaaet, at Lærlingekommissionen, naar der i en Virksomhed beskæftigedes et saa stort Antal Lærlinge, at det under Hensyn til Virksomhedens Art og Størrelse maatte antages, at en yderligere Tilgang af Lærlinge vilde bevirke, at disse ikke fik en forsvarlig Uddannelse, kunde nægte at godkende Kontrakter om Antagelse af Lærlinge i Virksomheden.

En hertil svarende Regel er ikke optaget i nærværende Forslag, idet Lærlingens forsvarlige Oplæring i og for sig ikke behøver at være afhængig af Virksomhedens Størrelse og Art. Man mener derfor, at den i ovennævnte Forslag indeholdte Tanke bedre finder sit Udtryk i den nu foreslaaede Bestemmelse om, at Lærlingenævnet, saafremt det finder, at en Virksomheds Forhold er til Hinder for, at en forsvarlig Oplæring af Lærlinge kan finde Sted i Virksomheden, kan nægte at godkende Kontrakter om Antagelse af Lærlinge i Virksomheden. Saadan Nægtelse er dog betinget af, at mindst én Arbejdsgiverrepræsentant og én Arbejderrepræsentant i Nævnet deltager i Nævnets Beslutning om Nægtelse af Kontraktens Godkendelse.

Til § 7.

I de indledende Bemærkninger til nærværende Forslag er det omtalt, at det af

Socialministeren i Sommeren 1924 nedsatte Udvalg, der havde til Opgave at afgive Indstilling til Ministeriet med Hensyn til Lærlingelovens Revision, foresaa vidt angik Handelen, havde foreslaaet, at Lærlingelovens Krav om Uddannelse i selve Virksomheden ikke anvendtes overfor de unge Mennesker, der antoges til Ekspedering af Kunder i Specialforretninger, eller hvis Arbejde skulde bestaa i Telefonpasning, Maskinskrivning og Stenografering, eller i saadant Arbejde med Bogholderi, Regnskabsføring o. lign., igennem hvilket det ikke er muligt at give de unge Arbejdere en hel eller delvis Uddannelse i vedkommende Fag. Endvidere foreslog Udvalget, at der ved Antagelsen af de nævnte unge Arbejdere skulde oprettes Kontrakter paa autoriserede Blanketter.

Bestemmelser herom er optaget i nærværende Forslags § 2, Stk. 5. I § 1, Stk. 5, er optaget tilsvarende Bestemmelser med Hensyn til Specialarbejdere indenfor de under Lovens § 1 faldende Virksomheder.

For at Parterne kunde faa fuld Klarhed over det Retsforhold, hvori de indtraadte, foreslog ovennævnte Udvalg, at der i Antagelseskontrakterne skulde træffes Bestemmelse om Opsigelsesvarsel og Lønvilkaar og om, at Principalen forpligtede sig til at holde paagældende unge Arbejder forsikret i en anerkendt Sygekasse og at holde ham til at deltage i Undervisningen i Handelsskole, saaledes at Principalen skulde udrede Udgifterne derved.

Bestemmelser herom har man optaget i nærværende Lovforslags § 7, idet man finder det rimeligt, at Omfanget af Arbejdsgiverens Forpligtelser er det samme, hvad enten det drejer sig om unge Specialarbejdere indenfor Handelen eller om unge Specialarbejdere indenfor de af § 1 omfattede Fag. Hvad angaar de paagældende unges Deltagelse i Undervisning, følger det imidlertid af den Omstændighed, at man har inddraget ogsaa Specialarbejderne indenfor de af § 1 omfattede Fag under de særlige Beskyttelsesregler, at der nu ikke længer er Tale alene om Undervisning i Handelsskoler, men at ogsaa Undervisningen i tekniske Skoler kommer i Betragtning.

Med Hensyn til denne faglige Uddannelse er Socialministeriet af den Opfattelse, at det ikke kan forlanges, at Arbejdsgiveren skal betale i samme Udstrækning for de i nærværende Paragraf omhandlede unge Menneskers Undervisning paa Handelsskoler og tekniske Skoler som ovenfor egentlige Lærlinge. Paa den anden Side maa det anses for ønskeligt, ogsaa set fra Arbejdsgiverens Standpunkt, at der bi-